

The background is a watercolor illustration. It features a teacup and saucer in the lower half, rendered in shades of blue, brown, and white. The upper half is dominated by vertical brushstrokes in various colors, including brown, blue, and grey, creating a textured, painterly effect. A dark, ornate frame with a white border is centered in the upper half, containing the title text.

BETTY NEELS

Sõrmus teetassis

Betty Neels
Ring in a Teacup
1978

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1978 by Betty Neels
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02307016
ISBN 978-9949-25-883-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Esimene peatükk

Päike, mis oli soojem, kui oleks võinud loota kell üheksa augustihommikul, paistis sisse St. Norberti haigla lektoriumi kõrgetest kardinateta akendest. Valgus langes erinevat värvi vormiriideid kandvatele neidudele, kes istusid tooliridades oma staatuse järgi, ning need värvi-laigud elavdasid halli seina. Valged mütsid liikusid siiasinna, kui tüdrukud enne esimese loengu algust omavahel lobisesid – peale kahe esimese rea; seal istusid öise vahetuse õed, kellest õhkus vaikset pahameelt loengul istumise üle, kui nad oleks pidanud hoopis kuuma vanni võtma, teed jooma ja lõpuks magama minema.

Esimese rea keskel istus Lucy Prendergast, kes õppis õeks – väikest kasvu kleenuke tüdruk hiirekarva juustega, meeldivate, ent mitte just kaunite näojoontega ja suurte roheliste silmadega, mis tõesti olid ilusad. Ent kuna ta sügavalt magas ja silmade vapustavat sära polnud näha, tundus ta üsna ilmetu; öine vahetus lastepalatis, kus oli alati palju tegemist, polnud ta välimust kuidagi parandanud.

Ta oleks ilmselt edasi maganud, istudes sirgelt oma kõval toolil, kui ta naabrid poleks teda ribide vahele toginud ja üles äratanud, sest kindlal sammul astusid poodiumile vanemõest juhendaja, tema kaks assistenti ja sekretär, kes tegi märkmeid. Nad võtsid istet ning hetk hiljem sisenes lektor, kelle loengu tõttu ei saanud öövahetuse õed voodisse minna.

Kohe käis ridadest läbi vaigistav „tšš” ja kerge ohe; kõik olid arvanud, et tuleb keegi vanem, ülespuhutud, kiilakas, endale nina alla pomisev mees, aga see lektor küll niisugune polnud – ta oli väga pikk, laiaõlgne ja seda tüüpi hea välimusega, millest nii sageli kirjutatakse ja mida võib harva näha; peale selle oli ta ilusasti riides ja vastas nende kooris öeldud tervitusele „Tere hommikust, *sir*” madalal häälel, mille tegi veelgi huvitavamaks kergelt võõrapärane aktsent.

Kõik kuulasid teda, püüdes igat ta sõna teda samal ajal silmitsedes – välja arvatud õde Prendergast, kes polnud vaevunud oma silmi korralikult avama. Tõsi, ta oli püsti tõusnud nagu kõik teisedki, sest ta head sõbrad mõlemal pool olid ta endaga kaasa tõmmanud, aga seejärel istunud ja kohe uuesti magama jäänud ning maganud rahulikult maha kogu loengu, panemata tähele otse ta pea kohalt kostvat sügavat häält, mis selgitas angiidi ja selle ravi kõiki peensusi. Preili Prendergasti sõbrad, kes arvasid ekslikult, et kahes esimeses reas istujad on lektori pilgu eest varjul, sest too vaatab alati üle nende peade saali, lasid tal edasi magada. Kõik oleks võinud hästi minna, kui lektor poleks hakanud küsimusi esitama,

valides vastajaid juhuslikult. Kui ta küsis: „Ja nende testide tulemuseks on...,” jäi ta pilk, mis oli liikunud mööda tähelepanelikke nägusid, pidama Lucy kergelt noogutaval peal.

Lektori silmisse ilmus raevukas pilk; võib-olla vaatas see tüdruk lihtsalt endale sülle, aga mees võis kihla vedada, et nii see polnud.

„Õde esimese rea keskel,” ütles ta leebel toonil.

Lucy, keda ta ärevuses sõbrad ribidesse müksasid, tegi silmad lahti ja vaatas mehele otsa. Ta oli unest ärgates segaduses ja tal polnud aimugi, mida lektor oli öelnud või mida ta ise peaks ütleva. Ta vaatas üles mehe ilusasse leebesse näkku; ta polnud kunagi näinud, et kellegi silmad hiilgaksid, aga need sinised, mis tema pilku puurisid, hiilgasid küll. Üle Lucy väsinud näo levis ere puna, aga pigem pahameelest, mitte häbist; ta oli magamatuse tõttu pirtsakas ja pahameel oli hetkel tugevam kui mis tahes muu tunne. Ta ütles selgelt, end valitsedes: „Ma ei kuulnud, mida te ütlesite, *sir* – ma magasin.”

Mehe ilme ei muutunud, ehkki Lucyl oli tunne, et ta sisimas naerab. Tüdruk lisas viisakalt: „Palun vabandust, *sir*,” ja ohkas kergendunult, kui mehe pilk libises üle ta pea ja selle püüdis innukalt kinni tüdruk, keda Lucy ei võinud silmaotsaski sallida – Martha Inskip, tema rühma kõiketeadja, kes sai kirjalikes töödes alati kõige kõrgemaid hindmeid, ent ei suutnud sellegipoolest patsiendil haiglavoodis elu mugavaks teha. Lektor sõnas peaaegu kärsitult: „Jah, õde?” ja kuulas siis ükskõikselt tüdruku

ideaalset vastust küsimusele, mida Lucy polnud kahjuks kuulnud.

Pärast seda esitas lektor veel küsimusi, kuid ei vandanud ühtki korda Lucy poole, kes oli nüüd täiesti ärkvel ja juurdles õnnetult oma juhendaja reaktsiooni üle, mis pidi saabuma, kui lektor lõpetas ja lahkus poodiumilt, juhendaja koos kaaslastega sabas. Mehe laiad õlad olid vaateväljalt peaaegu kadunud, enne kui õdede korralikest ridadest moodustusid rühmad, mis hakkasid erinevas suunas liikuma. Lucy oli jõudnud mööda koridori peaaegu treppideni, mis viisid õdede eluruumidesse, kui üks hingeldav õde talle järele jõudis. „Juhendaja tahab sind näha,” ütles ta tungivalt. „Ooteruumis.”

Lucy ei öelnud sõnakestki; ta oli mänginud oma õnnega ja nüüd polnud midagi parata; ta polnud arvanudki, et ei pea selle eest maksma. Ta läks läbi lektoriumi ja astus poodiumi kõrval olevast uksest väikesesse tuppa, mida kasutasid lektorid. Seal oli vaid kaks inimest, juhendaja ja lektor, ning juhendaja ütles kohe hukkamõistval toonil: „Ma jätan teid doktor der Linsseni käest vabandust paluma, õde Prendergast,” ning samus toast välja.

Doktor seisis ja vaatas tüdrukule otsa. Ja küsis siis: „Teie nimi on Prendergast?” Kui Lucy noogutas, ütles ta: „Kummaline nimi.” See ärritas tüdrukut ning ta nähvas: „Ma ju palusin vabandust.”

„Oh jaa, muidugi. Ja kindlasti mitte polnud see mina, kes nõudis, et te tagasi tuleksite.”

Mees tundus olevat ärritunud ja väsinud. Lucy ütles kenasti: „Te olete ilmselt haavunud, aga pole tarvis; kõik arvasid, et te olite võrratu, ja mina oleks magama jäänud isegi siis, kui te oleks olnud Michael Caine või Kojak.”

Doktori aristokraatlikke näojooni tabas väike tõmbelus, aga ta ütles vaid: „Te olite öövalves, preili – ee – Prendergast.” See polnud küsimus.

„Jah. Lasteosakonnas – seal on alati nii palju tegevust ja eile öösel eriti, ja siis ma sõin tohutu hommikueine ja kui pärast seda maha istuda, siis saab see saatuslikuks,” ning kui mees midagi ei vastanud, lisas emalikul: „Ma arvan, et teil on kodus oma naise ja lastega väga tore.”

„Mul pole naist ega lapsi.” Mees tundus olevat maruvihane. „Te räägite nii, nagu oleksite abielus ja suure pere ema. Kas te olete abielus, preili Prendergast?”

„Mina? Ei – ma oleksin sel juhul proua, ja kes tahaks minuga abielluda? Aga mul on vennad ja õed, ja meil oli koos väga tore, kui me lapsed olime.”

Mehe hääl oli jäime. „Teil jääb puudu austusest, noor daam, ja te olete häbematu. Te ei peaks olema õde, vaid üks neist naistest, kes teistele inimestele räägivad, kuidas nad peavad oma elu elama, ja kinnitavad, et õnn ootab nurga taga.”

Lucy püüdis mitte punastada, aga ei saanud midagi parata – ta läks näost tulipunaseks, ent vaatas mehele otse silma. „Ma ei süüdistata teid, et tahate tasa teha,” ning lisas seekord sõna *sir*: „Nüüd oleme tasa, eks ole?”